SLADKÝ ŽIVOT

Maya Blakeová

Vězeňkyní v ráji

HARLEQUIN®

Maya Blakeová

VĚZEŇKYNÍ V RÁJI

Překlad

Helena Dvořáková

Milá čtenářko,

tak co, strávila jste dovolenou – jak doufám teď, koncem jara, kdy Vám tento dopis píšu – konečně postcovidovou v Andachsteinu, v Agonu, v Montegově… nebo snad v knížectví Madlena? Že Vám jména těchto států nic neříkají? Tak to koukejte rychle napravit! Stačí si přečíst příběhy z edice Sladký život, s nimiž za Vámi přicházím tento měsíc.

Musím se přiznat, že mě baví pokoušet se vysledovat předobrazy fantastických zemí – knížectví, vévodství, království, šajchanátů či emirátů –, v nichž nechávají autorky odehrávat příběhy našich hrdinek a hrdinů. Někdy je to jednoduché… Například Andachstein je určitě Lichtenštejnsko… Tedy až na to, že jeho sousedem je Itálie, a ne Švýcarsko a Rakousko. A že jeho samostatnost závisí na tom, zda se vládce dočká nástupce, či ne, jako je tomu v případě Monaka a Francie.

Jindy se autorkám daří zašifrovat zdroj důkladněji… a někdy se mně na to dokonce přijít ani nepodaří. A tak nakonec jenom pobaveně mávnu rukou a začtu se do příběhu.

Protože ten… a samozřejmě láska, která zvítězí… je nejdůležitější!

S láskou

Váš Harlequin

Maya Blakeová

VĚZEŇKYNÍ V RÁJI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Kidnapped for His Royal Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Maya Blake
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6620-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6626-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6632-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Violet Barringhallová s bušícím srdcem sevřela v ruce honosnou obálku. S přemáháním se pousmála na poslíčka a zavřela dveře svého bytu.

Aniž by nakoukla dovnitř, věděla, kdo ji posílá. Bohatství a důležitost z ní přímo čišely a zlatý znak vyražený v pravém horním rohu nenechával prostor pro pochybnosti. Každému muselo být okamžitě jasné, s kým má tu čest. Natož pak Violet, jež byla nadutosti a aroganci rodiny, které ten znak už po staletí patřil, vystavena prakticky od dětství.

A nejen to. V posledních měsících musela nadutosti a aroganci ztělesněné Jeho královskou Výsostí princem Zakarym Philippem Montegovou – odesílatelem obálky ve své ruce – Violet čelit den co den.

Nešlo o zdvořilé pozvání.

Ne, bylo to *předvolání*.

Věděla to, neboť tyto pozvánky na benefiční akci coby Zakaryho trpělivý poskok sama rozesílala.

Měla za sebou už dvanáct týdnů ryzího pekla. Tři měsíce plné neúprosných příkazů a nesplnitelných očekávání od muže – ne, od *prince* –, jenž kladl ty nejvyšší nároky na sebe i na všechny, kteří jej obklopovali.

Jakožto ředitel Montegova Trustu měl Zak pod palcem vše od prosazování obchodních zájmů své malé, ale nesmírně bohaté země v zahraničí až po charitu a ochranu přírody po celém světě a spolu se svou

královskou matkou a bratrem, korunním princem Remim, se zasloužil o to, že středomořská Montegova navzdory předčasné smrti krále, která ji před více než deseti lety postihla, nepřestávala prosperovat a dostávalo se jí stále většího mezinárodního uznání.

Zatímco ostatní by se spokojili se statusem multimiliardáře, užívali si bezvýhradného obdivu a úcty a v poklidu usnuli na vavřínech, Zaka jeho úspěchy motivovaly k tomu, aby ještě víc přidal plyn. Zatraceně, jeho život byl ve všech směrech bouřlivý a intenzivní. Osobní vztahy nevyjímaje.

Ne, na to teď Violet myslet nechtěla. Vlastně by dala cokoli za to, aby Zaka Montegovu úplně vymazala z hlavy. Alespoň na následujících dvanáct hodin.

To ovšem nemohla.

Ve smlouvě s trustem se totiž zavázala, že bude Zakovi kdykoliv k dispozici. Ačkoli vůči němu samotnému měla celou řadu výhrad, uvědomovala si, jak dobře se stáž v trustu bude vyjímat v jejím profesním životopise. Právě proto bylo její rozhodování o přijetí dočasného přeložení do New Yorku žalostně krátké, avšak nesmírně bolestné.

Tato skutečnost totiž přímo nahrávala bezostyšným a víc než okatým plánům její vypočítavé matky. A pak tu ještě byl ten Violetin osobní *incident* se Zakem. Přestože si namlouvala, že to je dávná minulost, nedokázala se od té příhody oprostit. Jako neustále se vracející noční můra se jí v živých barvách přehrála pokaždé, když se ocitla v Zakově blízkosti. Což momentálně bylo i několik hodin denně.

Ještě tři měsíce. Pouhých devadesát dní. Co by se mohlo přihodit?

Vybavila si jeho nesnesitelně pohlednou tvář. Jeho hrdé vystupování, jímž dával všem okolo najevo, že si velice dobře uvědomuje své charisma. Jeho nezpochybnitelné nadání a schopnosti, o nichž slýchávala dlouho před tím, než se s ním poprvé osobně setkala.

Každičké pohrdavé slovo, které jí té noci před šesti lety v zahradě její matky vmetl do tváře, přímo překypovalo arogancí. Povýšenost čišela z každého jeho kroku, když se od ní tehdy – uspokojen skutečností, že další žena nedokázala odolat jeho mužnému kouzlu – vzdaloval.

Violet se při té vzpomínce rozproudila krev v žilách a její prsty samovolně stiskly obálku. Měla co dělat, aby ten luxusní papír nezmuchlala. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a uvolnila pěst. Už jí nebylo osmnáct. Od té doby uplynulo už šest dlouhých, náročných let.

Po tomhle večírku, který jí tak nemilosrdně otevřel oči, byla Violet nucena zatraceně rychle dospět. Náhlá srdeční příhoda ji připravila o otce a ukázalo se, že život v přepychu, který do té doby vedli, byl pouhý klam.

Šokující odhalení, že si hrabě a hraběnka Barringhallovi žili nad poměry a ve skutečnosti byli na mizině, se zakrátko stalo veřejným tajemstvím a sociální sítě se postaraly o to, že dokonce i na univerzitě, daleko od domova, musela Violet čelit krutým a uštěpačným pomluvám.

To byl také důvod, proč se Violet naplno ponořila do práce v Mezinárodní nadaci na ochranu přírody, a když se jí naskytla příležitost pracovat v Oxfordu – mimo dosah své matky, jež se ji stále usilovněji snažila výhodně provdat –, okamžitě po ní sáhla.

Věděla však, že chce-li získat vyšší pozici a definitivně se tak vymanit z matčina vlivu, musí v oboru nasbírat co nejvíc zkušeností.

Rozhodla se tedy vzít práci v Montegova Trustu, přestože si uvědomovala, že její vychytralá matka nepochybně využije své přátelství s montegovskou královnou a udělá vše proto, aby konečně prosadila svou.

Zvažovala, že matce řekne, aby zbytečně neplýtvala energií, neboť nemá šanci uspět. Zak Montegova

svůj názor na Violet vyjádřil zcela jasně už onoho večera před šesti lety a doteď se nic nezměnilo.

Prakticky pro něj neexistovala.

Nechápala tedy, proč teď obdržela tuhle obálku. Po dnešních deseti hodinách strávených s Jeho královskou Povýšeností doufala, že si nejdřív trochu oddechne, než bude muset znovu snášet jeho znepokojivou blízkost.

Sevřela rty a vsunula prst pod klopu.

Zakův vzkaz byl krátký. Strohý. *Rozkazovačný.*

Moje asistentka onemocněla. Doprovodíš mě místo ní na benefiční akci, která začíná za hodinu. Můj řidič je ti k dispozici.

Nezklam mě.

Hrozba obsažená v posledních dvou slovech jí v posledních třech měsících přinesla víc bezesných nocí než cokoli jiného v životě.

Kvůli nechvalné pověsti svých rodičů musela být ve všech směrech příkladná a dokonalá, aby se vyhnula podezření, že je vyžírka a *pijavice*.

Věděla, že musí ještě chvíli vydržet, aby si tvrdou prací a oddaností zvolenému povolání *vydobyla* své místo v životě. Aby pochybovačům jako Zakary Montegova dokázala, že se mýlí. Pokud to zahrnuje stát se na jeden večer jeho asistentkou…

Nabízí se jí možnost získat cenné zkušenosti od dalších ochránců přírody, kteří se dnešní napjatě očekávané události zúčastní. Tak proč se její myšlenky točí jen kolem Zaka? Proč její srdce buší při představě, že ho znovu uvidí?

Vtom se na maličkém stolku vedle dveří jejího bytu v Greenwich Village rozezvučel telefon a Violet sebou trhla. Ještě než po něm sáhla, tušila, kdo jí volá. A nespletla se. Na displeji svítilo cynické *Jeho Výsos*t.

„Prosím?“

„Dostalas můj vzkaz?“

„Vzhledem k tomu, žes poslíčkovi nařídil, aby mi ho osobně předal, jsi nepochybně velice dobře informován, že ano… Výsosti.“ Štvalo ji, že nedokáže reagovat klidným hlasem. Že se jí Zak tak snadno dostane pod kůži. Že se jí z něj vmžiku rozbuší srdce.

Bylo tomu tak od chvíle, kdy ho poprvé spatřila. Bylo jí dvanáct let, když ho spolu se sestrou Sage sledovala z okna svého pokoje. Právě dočetla svou oblíbenou pohádku a okamžitě si představila, že je princeznou a Zakary Montegova jejím princem na bílém koni… jejím splněným snem… odpovědí na její zoufalé a zdánlivě marné modlitby, aby jí někdo vysvobodil a ona tak nemusela dál snášet dusno, které u nich doma panovalo.

Později téhle slabé chvilky pochopitelně litovala. Knihy byly jen knihy. Ve skutečném životě ji nic nemohlo přinutit k tomu, aby se domnívala, že potřebuje chlapce… nebo muže… aby ji zachránil.

Jeho dokonalá Výsost otálela s odpovědí na Violetinu rýpavou poznámku a drásala její už tak dost našponované nervy. Ten muž vážně věděl, jak ji přimět, aby se cítila nesměle a rozpačitě.

Ale jen když mu to dovolíš.

Zatímco ve dvanácti nebo osmnácti by zbrkle mluvila dál, teď držela jazyk za zuby a vyčkávala. Přestože její srdce tlouklo jako splašené a její dlaně vlhly při pomyšlení, jak ho před šesti lety na kratičký okamžik dokázala vyvést z míry.

Vytáčelo ji, že její mozek i po všech těch letech odmítal na tu chvilku zapomenout. Že pořád cítila Zakovu vůni… a *chuť*, jako by to bylo včera.

„Osobní jednání s poslíčky není v mé kompetenci, takže budeš muset omluvit mou neinformovanost,“ pronesl princ Zakary a obrátil Violetinu pozornost zpět k přítomnosti. *„Nicméně jsem rád, že má*

naléhavá zpráva byla doručena. Doufám, že jsi připravená.“

„Ne, nejsem. Ten vzkaz jsem obdržela před pěti minutami. Ještě jsem ani nepřemýšlela o tom, co si vezmu na sebe.“

„Tak rychle přemýšlej, Violet. Za dvacet minut budu u tebe.“

„Cože? Psal jsi, že mě tvůj šofér vyzvedne za hodinu.“

„Došlo ke změně plánu. Což je taky důvod, proč ti volám. Ještě před začátkem benefice si se mnou přeje mluvit můj ministr obrany.“

„A co to má společného se mnou?“

Znovu se na okamžik odmlčel. *„Jelikož zastupuješ moji asistentku, je třeba, aby ses té schůzky zúčastnila. Pokud se ovšem na ten úkol necítíš…“*

Ta stěží zastíraná narážka ji zabolela.

„Nedávno jsem strávila tři týdny na druhém konci světa. Prakticky jsem nespala a den co den jsem v úmorném vedru čistila a kroužkovala ptáky zasažené havárií ropného tankeru, Výsosti. Jsem si jistá, že udělat zápis z jednání zvládnu. Pokud ho tedy povedeš v jednom z pěti jazyků, jimiž plynně hovořím.“

Potřebovala mu dokázat, že má co nabídnout. Na vlastní kůži se přesvědčila, že plachost a ostýchavost musí jít v případě Zaka stranou. Ukázat slabost bylo prakticky totéž jako říct si o sežrání zaživa.

„Obsah tvého životopisu dobře znám. Nemusíš mi ho odříkávat. Obzvlášť ne teď, když nás tlačí čas… lady Barringhallová.“

„Ovšemže ne… Výsosti. Stejně jako ti nebudu připomínat, že to tys volal mně. Že to ty mě zdržuješ tímhle telefonátem, zatímco bych se už mohla oblékat.“

„Ach tak,“ odfrkl si. *„Domníval jsem se, že ti multitasking nebude činit problémy. Jelikož si ale nevybavuju, že by byl uveden v seznamu tvých dovedností,*

budu si v tomhle směru muset udělat úsudek sám. Zbývá ti patnáct minut… lady Barringhallová.“

Jakmile telefon oněměl, Violet nahlas zaklela, setřásla ze sebe napětí a pospíchala do ložnice, aby ve své nevelké skříni s oblečením našla večerní šaty, které na sobě měla naposled v den svých jednadvacátých narozenin.

Při vzpomínce, jak moc se tahle oslava lišila od jejích osmnáctin, svraštila rty. Seznam čítající přes tři stovky hostů se smrskl na pouhých pětadvacet – domnělí přátelé je opustili jako krysy potápějící se loď, přičemž někteří z nich navíc neváhali postupovat s až zarážející krutostí.

Violet to celé přetrpěla jen proto, že její matka zkrátka trvala na tom, že ten den je třeba oslavit… že je třeba vyhodit peníze za narozeninový večírek, kterého se nikdo nechtěl zúčastnit… že je třeba vynést večerní šaty, jež navzdory matčinu tvrzení, že jde o kousek z módního salonu, nejspíš pocházely z charitativního bazaru.

Ať už ale byl původ těch šatů jakýkoli, jejich jednoduché, avšak vkusné fazóně se nedalo nic vytknout. Měly plisovaný živůtek v barvě holubičí šedi, který svůdně odhaloval ramena, a ke kotníkům splývající sukni z jemného šifonu, jež zlehka obepínala boky.

Vzhledem k tomu, že po náročném dni chtěla brzo ulehnout, byla už osprchovaná a připravená vklouznout do pyžama, takže jí stačilo hodit na sebe šaty, vyčesat vlasy do drdolu, dodat skromný perlový náhrdelník, který zdědila po babičce, boty, mejkap a trochu svého oblíbeného parfému a mohla vyrazit.

Když podruhé během půl hodiny zazvonil zvonek u jejích domovních dveří, dávala si zrovna klíče do kabelky. Srdce měla rázem až v krku, nicméně pak se uklidnila tím, že člen královské rodiny by se těžko uchýlil k něčemu tak přízemnímu jako vystoupat po temném, zatuchlém schodišti do čtvrtého patra, aby

mohl zaklepat na dveře bytu v domě připomínajícím obecní sídliště.

Jakmile však došla ke dveřím a otevřela je, ztuhla.

„Běžně takhle neuvážlivě otevíráš dveře? Bezpečnost ti nic neříká?“ dotázal se chladně princ Zakary Montegova.

Violet na něj zírala v přesvědčení, že to je jen halucinace vyvolaná kombinací vzpomínek, vyčerpání a jeho dřívějšího telefonátu. Ale ne… ten klidný dech, ty pronikavé šedé oči, impozantní postava a obzvlášť *ta* voda po holení… vše bylo až příliš skutečné.

„Já… co tady děláš?“

Posměšně zvedl obočí.

„Myslela jsem tím, žes nemusel chodit nahoru a osobně mě vyzvedávat. Mohl jsi zavolat. Nebo poslat jednoho ze svých bodyguardů.“ Když konečně odtrhla zrak od Zaka, zjistila, že jeho věrní strážci, bez nichž se nikdy nepohyboval, byli rovněž na místě. Připraveni kdykoli zasáhnout se tísnili v její chabě osvětlené chodbě.

„A přijít o tuhle fascinující možnost nakouknout do tvého života? Vidím, že máš kukátko i vcelku solidní bezpečnostní řetízek na dveřích – můžeš mi prozradit, co tě vede k tomu, že ani jedno z toho nevyužíváš?“

„Oznámil jsi mi, že dorazíš za patnáct minut… to bylo asi tak před čtrnácti minutami. Nebylo tedy příliš obtížné odhadnout, kdo mi to asi klepe na dveře. A vážně budeme dál ztrácet čas debatováním o bezpečnostním protokolu? Můžu tě totiž ujistit, že by to zabralo ještě hromadu mého drahocenného času.“

„*Tvého* drahocenného času? Pokud vím, tak jsi podepsala, že každičký okamžik tvého působení zde patří mně. Copak jsi zapomněla?“ prohlásil, zatímco pohledem přejížděl její byt. Jeho bystré oči probodávaly levný nábytek, ještě levnější okenní rolety a stoh odborných knih na konferenčním stolku. Když se

pak znovu obrátil k Violet, tvářil se poněkud méně cynicky a mnohem… neklidněji. „Přerušil jsem něco? Nějakou zábavu, kupříkladu?“

Violet přivřela dveře. Nechtěla, aby si zvědavě prohlížel to malé útočiště, které si zde vytvořila. Přestože se jednalo o dočasné bydlení, udržovala ho čisté, uklizené a v rámci možností co nejútulnější, avšak vzhledem k tomu, že neměla peníze na rozhazování, si těžko mohla dovolit víc než jen funkční a účelné vybavení.

U muže, v jehož království se vzácné drahokamy a další nesmírně cenné zdroje těžily jako uhlí, by takový byt nejspíš vyvolal zděšení. Navíc nechtěla jakkoli podporovat Zakovo přesvědčení, že sdílí matčinu snahu výhodně ji provdat. Chtěla, aby mu bylo jasné, že je v New Yorku pouze a výhradně proto, aby získala co nejvíc pracovních zkušeností.

„Myslím, že se poněkud pleteš. Jsi mým mentorem během hodin, které trávím v trustu… výjimečně možná i při některých mimopracovních záležitostech… rozhodně ti ale nemusím referovat o každičkém okamžiku ve svém životě. Do toho, jak trávím svůj soukromý čas, ti nic není.“

„Jsi si tím jistá?“ nadhodil.

Z nějakého důvodu se jí zhoupl žaludek a na okamžik přestala dýchat. „Co to má znamenat?“

Dlouhou minutu na ni jen upřeně hleděl a pomalu přivíral oči. Potom rázně poodstoupil ode dveří, aby je Violet za sebou mohla zabouchnout.

„Máš pravdu. Tvoji bezpečnost a mimopracovní aktivity můžeme probrat jindy. Nechci, aby na mě ministr musel čekat.“

Skutečnost, že se jednoduše vyhnul odpovědi na její otázku, Violet zmátla. Vzápětí ovšem dospěla k závěru, že vlastně ani netouží vědět, co tím myslel. S její prací to koneckonců nemělo nic společného.

Opakovala si to při každém kroku jejich cesty

po dlouhém schodišti. Ten arogantní muž kráčející po jejím boku nebyl obyčejný člověk. Narodil se do vznešené rodiny a jeho rodokmen sahal téměř pět set let zpátky.

V domovních dveřích ji pustil před sebe. Jakmile jimi prošla, zarazilo ji zřetelné vydechnutí. Nenápadně se ohlédla přes rameno a v Zakových očích, upřených na její odhalená záda, spatřila kratičký dychtivý záblesk.

Nicméně během vteřiny už zase měl svůj výraz pod kontrolou a Violet se chtě nechtě musela sama sebe ptát, jestli si jeho reakci jen nenamlouvala.

Neboť Zak Montegova nikdy neprojevoval zbytečné emoce. Za všech okolností se uměl dokonale ovládat. Jako by mu pořád bylo něco přes dvacet a zaujímal svou pozici u montegovského armádního letectva.

Byla tu ale ta noc.

Noc, kdy se jeho zocelené tělo chvělo touhou a vzrušením. I přesto, že vše vzápětí drsným způsobem popřel, cítila ten žár, když se na okamžik přestal kontrolovat. Když jí na chviličku umožnil nahlédnout pod svou chladnou a nepřístupnou masku.

Violet celé roky nedokázala ten okamžik úplně pustit z hlavy. Teprve po svém příjezdu do New Yorku pochopila, že se mýlila. Že to celé bylo jen v jejích představách. A věděla, že chce-li se v životě posunout dál, musí se těch myšlenek jednou provždy zbavit.

Což taky udělala.

Do značné míry…

Až na ten poslední, avšak zcela zásadní krok. Pořád jí zbývalo zaplašit tu poslední vzpomínku na spalující žár a zkušené ruce laskající její tělo… na vzpomínku, jež ji ničila už mnohem déle, než by chtěla. Právě proto odmítala veškeré návrhy opačného pohlaví. Po několika nesmělých pokusech totiž zjistila, že jen marní čas, a rozhodla se raději soustředit na

kariéru. Protože i když ty pokusy náhodou nezmařila její matka svým neustálým vměšováním nebo dozvuky skandálu, jenž se pojil s jejím jménem, pořád tu byla ta zatracená vzpomínka na ve všech směrech dokonalého Zakaryho Montegovu, vedle něhož každý muž, který se objevil v její blízkosti, vypadal jako nedůstojná napodobenina.

Na toho muže se pěly ódy. Zatímco jeho bratr byl pověřen úkoly na domácí půdě, Zakovou starostí bylo chránit zájmy Montegovy v zahraničí. Během pár let se mu podařilo získat podporu nejedné hlavy státu, a to mu pochopitelně přineslo nemalou moc a uznání.

Nezaměnitelná atmosféra New Yorku je pohltila hned, jak vyšli z budovy.

A přímo do cesty kurýrovi na kole. Zatímco cyklista okamžitě trhl řidítky, Violet uskočila dozadu… a narazila do statného těla Zaka Montegovy.

Silné ruce ji uchopily za paže, aby neupadla, a divoké oči, v nichž se mísilo znepokojení, rozhořčení a jakési záhadné jiskření, se do ní zabodly tak, že zalapala po dechu. Všechno rázem ustoupilo do pozadí.

Naštvané výkřiky kurýra, jenž se rozčilovat přesto, že to byl on, kdo zcela zjevně porušil pravidla.

Troubení klaksonů taxíků a hlasité syčení brzd autobusů.

Vůně horkých preclíků a ne zrovna nejčerstvějších párků v rohlíku.

Zůstal jen ten spalující těsný kontakt. Na ničem jiném najednou nezáleželo. Dokonce i dýchání se zdálo být zbytečné.

V tu chvíli se potvrdily její nejhorší obavy. Zjistila, že přes intriky své matky a Zakovy očividné výhrady k její přítomnosti v New Yorku hluboko ve svém nitru skrývá strašlivé tajemství.

Na bezvýznamné špinavé ulici v New Yorku si Violet byla nucena přiznat, že její pohádka je stále až příliš živá.